

en anden Økonomikreds end den, det tidligere befandt sig i. Jeg er rigtignok gaaet ud fra, at det ikke har været Overvejelser af den Art, som har bidraget til at føre de sønderjydske Landsdele og dermed den sønderjydske Arbejderbefolkning ind under dansk Styre. Jeg er gaaet ud fra, at det er helt andre Betragtninger, økonomiske Forhold uvedkommende, som her har været bestemmende, og hvis jeg har Ret deri, forekommer det mig ogsaa, at det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen skulde lade være med her i dette høje Ting at udmale, hvilke Konsekvenser det maatte kunne faa for Opfattelsen af dette Statssamhørighedsforhold, hvis man ikke herhjemme maatte vise en tilstrækkelig aaben Haand overfor visse Kredse af Befolkningen. Jeg tror, at den danske Regerings og den danske Rigsdags Haand overfor de socialt ulykkeligt stillede hidtil har været aaben i et Omfang, som taaler Sammenligning med et hvilket som helst andet Land, og som fuldt ud taaler Sammenligning ogsaa med de Forhold, som fandtes i det Land, hvorfra Befolkningen kom. Hvis det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen ogsaa anerkender dette, synes jeg, det var klogt at holde sig fra at slaa ind i Agitationsformer som dem, det ærede Medlem har benyttet sig af.

Jeg skal til det ærede Medlem Hr. Dahlgaard kun sige, at jeg fuldt ud og mit Parti fuldt ud deler den Beklagelse, som kom til Orde fra det ærede Medlem over, at Kommunernes Byrder i Forbindelse med Arbejdsløshedslovgivningen forøges. Vi beklager i allerhøjeste Grad, at den højtærede Minister ved sit Cirkulære af 14. September har forøget Kommunernes Byrder, men han har gjort det paa det Grundlag, som den Gang fandtes, og Konsekvensen deraf maa være det Ansvar, som jeg vel kan forstaa, at den højtærede Minister søger at formindske, men som han dog maa bære overfor de Kommuner, som i Forvejen er belastet tilstrækkelig stærkt. Jeg føler mig overbevist om, at man ikke kan læsse mere paa Fonden end det, den allerede har at bære. Saa vidt jeg husker, var der i Fonden for snart et Aar siden en likvid Beholdning paa henimod 9 Mill. Kr., og naar jeg ser, hvilket Beslag der er lagt paa Fonden til mange forskellige FormaaIs Fremme i den Tid, der siden da er gaaet, maa jeg deraf drage den Slutning, at den likvide Beholdning, der er til Disposition, er forholdsvis ringe. Det er i hvert Tilfælde det Resultat, jeg er kommet til ved en Undersøgelse af Spørgsmaalet. Den kan neppe andrage over en Trediedel af den likvide Beholdning, der fandtes i Fonden paa samme Tid i Fjor.

Det vil altsaa sige, at der ikke kan være mere end tre, maaske kun et Par Millioner Kroner til Disposition. Resten, som Fonden skal disponere over, maa præsteres fra Statens Side — og Statskassen er jo i Forvejen haardt belastet —, maa tilvejebringes derved, at Restancer o. s. v., hvori nødstedte erhvervsdrivende staar, inddrives med haard Haand, at Restancer ikke gives i den kommende Tid, og derfor vil man ved Foranstaltninger af den Art, naar man yderligere belaster Fonden, i høj Grad lægge øgede Byrder paa Erhvervslivet og derigennem virke fremmende paa Arbejdsløshedens Vækst i Stedet for at bidrage til, at den kunde formindskes. Derfor forstaaer jeg i og for sig vel, at den højtærede Minister her foreslaar, at hvad dette koster yderligere, det maa Staten bære, thi selv om man sætter „Fonden“ paa det Sted, hvor der staar „Staten“ i Lovforslaget, nærer jeg dog ikke nogen som helst Tvivl om, at det vil komme til at betyde det samme, for det vil til syvende og sidst blive Staten, der kommer til at betale.

Jeg maa gentage, at mit Partis Stilling i denne Sag er denne, at man ad disse Veje, som man her slaar ind paa, bevæger sig i den modsatte Retning af den, det er Regeringens og Rigsdagens Pligt at bevæge sig ad under Hensyn til den almindelige økonomiske Situation, og denne Erkendelse fører os ganske selvfølgelig til at vende os mod en Lovgivning som den, der her er stillet Forslag om, og jeg tør derfor heller ikke stille den højtærede Minister i Udsigt, at der under den kortvarige Udvalgsbehandling, som vel nu vil følge, vil kunne blive forelagt for os saadanne Oplysninger i denne Sag, at der er Udsigt til, at dette vort Standpunkt kan blive ændret.

Dahlgaard: Der var i den højtærede Ministers Tale en Bemærkning, som jeg ikke kan erkende Berettigelsen af, idet han overfor mig argumenterede med, at Loven havde fastsat, hvor Pristallet skal anvendes, og hvor det ikke skal anvendes. Jeg er ikke i den Stilling, jeg har taget her, og heller ikke i Arbejdsnævnet gaaet imod Lovens Tanke paa det Omraade. Jeg har overhovedet ikke tænkt paa, at Pristallet skulde anvendes for de gældende Understøttelser. Det, jeg stillede Forslag om i Nævnet, var, at Pristallet anvendtes i det Øjeblik, man gik til en Forhøjelse af de gældende Understøttelser, ganske paa samme Maade, som Ministeren i Fjor erkendte Rimeligheden deraf. Maa jeg med Hensyn til de Bemærkninger, jeg gjorde om Pristallet i Forbindelse med